

HRISTOSUL ÎNCUNUNAT

„Și pe capul Lui erau multe cununi” (Apocalipsa 19.12).

Capitolul 13

MIRELE

Biserica Trup al lui Hristos, cum am văzut, spune despre slujirea în supunere și în părtășie cu Capul. În Mireasă găsim Biserica sub un aspect nou, în care, la fel de proeminent asociată cu Hristos, este înfățișată mai degrabă odihna decât activitatea sau, mai degrabă, o inimă trezită și în activitate. Hristos este văzut ca Preaiubitul inimii și, cunoscut într-o relație plăcută, este satisfacția și încântarea ei deplină.

„Trupul” nu este echivalent cu „Mireasa” și pierdem mult dacă acceptăm pe unul ca substitut pentru celălalt. Incompatibilitatea ocupării celor două poziții de către Biserică a fost subliniată anterior; și mădularele Trupului lui Hristos nu sunt Mireasa, ci fac parte din Mire. Dar, desigur, dacă Mirele și Mireasa sunt entități figurative, nu există nici o incompatibilitate aici și numai printr-o alăturare nepotrivită a diferitelor aspecte ale adevărului pot apărea ele așa. Scriptura nu leagă lucrurile astfel și a le lua așa înseamnă a ne încurca singuri gândurile în mod inconștient.

De asemenea, s-a interpretat că Biserica era „taina ascunsă în Dumnezeu” în perioada Vechiului Testament și că faptul este incompatibil cu existența oricărui tip al ei în Vechiul Testament, ca Rebeca, spre exemplu; pentru că tipurile servesc ca învățătură și au fost destinate învățării doctrinei; și nu se spune că acest mister este ascuns în Scriptură, ci în Dumnezeu. Dar aceasta ar însemna să trecem peste afirmația clară a apostolului după un citat luat direct din Geneza 2.24 („și cei doi vor fi un singur trup”), ca o aplicație a istoriei anterioare a lui Adam și a soției sale: „Taina aceasta este mare - *vorbesc despre Hristos și despre Biserică*” (Efeseni 5.32). Deci misterul Bisericii ca Mireasă a lui Hristos se găsește chiar la începutul Vechiului Testament.

Tipurile în sine nu ne învață nimic: au nevoie de ridicarea vălului care le acoperă înainte de a putea vedea în ele ceva mai mult decât rituri istorice și fapte de suprafață. Dacă Scriptura abundă de tipuri, acestea rămân totuși ascunse în Dumnezeu, până când El va găsi cu cale să ofere cheia dezlegării lor. Deci deosebirea care se caută a se face este cu totul neîntemeiată.

Este adevărat că, referitor la Trupul lui Hristos, după câte știm, Vechiul Testament nu face nici o aluzie, în timp ce atunci când se referă la Mireasă, tipurile apar chiar de la început. Și nu numai atât, dar prefigurarea mariajului este folosită repetat, referitor la relația dintre Iehova și Israel ca popor introdus într-o legătură unică și intimă cu El; și aceasta atât în istoria trecută, cât și în profeția viitorului. Deci nu era o taină ascunsă în Dumnezeu, un mister care să fie dezvăluit într-o vreme viitoare, și nu se poate referi la Biserica ce este trupul lui Hristos. Astfel, în Ieremia 31.31-34, Dumnezeu vorbește despre legământul făcut cu părinții lor, atunci când îi scosese din țara Egiptului, ca despre un contract de căsătorie: „legământ pe care l-au călcat, măcar că le eram soț, zice Domnul”. Iar în Osea 2, Dumnezeu judecă rătăcirile lor ca fiind adulter, în timp ce profețește întoarcerea națiunii la „soțul dintâi”, ca rezultat al lucrării Lui cu ea în timpul care va veni: „O voi pedepsi pentru zilele când ardea tămâie baalilor, când se gătea cu veriga de nas, cu bijuteriile ei și alerga după amanții ei, uitând de Mine, zice Domnul. De aceea, iată, o voi ademeni și o voi duce în pustie și voi vorbi pe placul inimii ei. Acolo îi voi da iarăși viile și valea Acor ca o ușă a nădejzii; și acolo va cânta ca în zilele tinereții ei și ca în ziua când s-a suit din țara Egiptului”.

Apoi vine renașterea vechii relații, însă într-un fel mult mai intim. „În ziua aceea, zice Domnul, îmi vei zice: „Soțul meu!” și nu-Mi vei mai zice: „Stăpânul (sau Baalul - n.t.) meu”, căci voi scoate din gura ei numele baalilor, ca să nu mai fie amintit pe nume”.

Schimbarea titlului folosit aici este semnificativă. Atât termenul „Ishi”, cât și cel de „Baal” sunt folosiți pentru „soț”; dar al doilea are semnificația strictă de „domn, stăpân” și implică, simplu, supunerea din partea soției; în timp ce „ishi”, „bărbatul meu”, ca și cuvintele similare din alte limbi ne poartă înapoi la creație și la potrivirea fundamentală dintre bărbat și femeie, în așa fel încât să existe o reală părtășie sau înrudire în relația dintre ei. Legătura între substituirea unuia dintre titluri prin celălalt în relația cu Dumnezeu adevărat și lepădarea din gura lui Israel a numelor „Baalilor”, falșii dumnezei, este în consecință ușor de înțeles. Până aici ei nu-L cunoscuseră pe Dumnezeu decât în poziția îndepărtată de „stăpân”, nu în intimitatea afectuoasă pe care El o căuta. De aceea, nimic nu i-a împiedicat să fie atrași spre „alți domni” care-I uzurpaseră locul. Dar acum, în viitorul pe care El îl contemplă aici, totul va fi schimbat, pentru a face relația stabilă: „Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; da, te voi logodi cu Mine în dreptate, în judecată, în mare bunătate și în îndurare; te voi logodi cu Mine în credincioșie” - sau „statornicie” - și vei cunoaște pe Domnul”.

Astfel aici este sfârșitul rătăcirii lor și acum: „Nu te vor mai numi Părăsită și nu-ți vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi Hephzibah” - adică Plăcerea Mea este în ea – „și țara ta o vor numi Beula (măritată), căci Domnul Își găsește plăcerea în tine și țara ta va fi căsătorită” (Isaia 62.4).

Aici este clar că aceste promisiuni aparțin tocmai lui Israel, poporul pământesc al lui Dumnezeu. La fel de clar ar trebui să fie că „Mireasa Mielului”, unită cu El în cer înaintea venirii Lui pentru judecata de pe pământ (Apocalipsa 19), nu este Israel; și că „noul” Ierusalim, „Ierusalimul ceresc”, „Ierusalimul cel de sus” (Apocalipsa 21; Galateni 4.26) nu poate fi cetatea Vechiului Testament, nici chiar în cea mai deplină manifestare a timpului ei de glorie, ce va veni. Astfel, cu siguranță, sunt două „Mirese” contemplate în Scriptură, una cerească și una pământească; iar obiecțiile aduse la acest fapt n-au nici o putere. Spre exemplu, atunci când se spune: „Mireasa din Isaia, Ieremia și Osea este Israel sau, în orice caz, cei aleși din Israel, cei care erau *părtași chemării cerești* în Israel”. Nimic nu poate fi mai contrar Scripturii decât aceasta. Oare cu cei ce au parte de chemarea cerească a făcut Dumnezeu legământ când i-a luat de mână ca să-i scoată din Egipt? Oare cei aleși din Israel au călcat legământul, deși Iehova le era soț? Acestora le-a dat El cartea de despărțire și pe aceștia i-a alungat? Oare o țară *cerescă* este cea care nu va mai fi numită pustie, ci Beula? Oare unui popor ceresc ales i se spune: „Întoarceți-vă, fii răzvrățiți, zice Domnul” căci Eu sunt Stăpânul vostru, Eu vă voi lua, pe unul dintr-o cetate, pe doi dintr-o familie și vă voi aduce înapoi în Sion” (Ieremia 3.14)? Dacă la aceste întrebări nu se poate răspunde afirmativ, atunci oricare va fi Mireasa Noului Testament, cea a Vechiului Testament nu este aceeași.

Scriitorul își îngăduie să spună chiar că „toate promisiunile pentru Israel ca națiune erau pământești” și așa sunt promisiunile aici: interesând națiunea, deși este adevărat că se pot bucura de ele doar cei care suferă acea schimbare spirituală subliniată de Domnul nostru ca necesară oricui intră în împărăția lui Dumnezeu. Cum spune și Isaia (4.3-4): „Și rămășița în Sion, ce a rămas în Ierusalim, se va numi „sfânt”, oricine va fi scris printre cei vii în Ierusalim, când Domnul va spăla murdăria fiicelor Sionului și va curăți Ierusalimul de vinovăția de sânge din mijlocul lui cu duhul judecății și cu duhul arderii”.

În Psalmul 45, împăratul om-divin, Mesia, este văzut ca Mirele lui Israel și, sigur, nu se poate pune sub semnul întrebării faptul că ne este înfățișată o scenă pământească. Tocmai despre un asemenea Mire a mărturisit Ioan Botezătorul (Ioan 3.29); iar pilda fecioarelor vorbește fărăndoială despre același lucru. În întreaga profeție (Matei 24.25) iese în evidență Israel, în timp ce Biserica apare numai în acea parte a ei care ia forma de parabolă, în care „tainele împărăției”, lucrurile păstrate în taină de la „întemeierea lumii”, sunt declarate mai dinainte. Și fecioarele care vin în întâmpinarea Mirelui au fost considerate de mulți, în mod neîntemeiat, ca fiind Mireasa. Lămurirea acestui aspect nu afectează deloc doctrina, mai degrabă o face mai clară. Cel

puțin conformarea la Vechiul Testament este clară, iar poziția lui Matei este cea a unei verigi de legătură între Vechiul Testament și Noul Testament.

Pasajul din Efeseni la care ne-am referit anterior este mai mult decât ilustrarea unui apel către soți, privitor la relația lui Hristos cu Biserica. Această relație este afirmată foarte definit printr-un paralelism antetipic cu primul Adam și cu soția dată lui într-un fel divin. Adam - cum ni se spune clar în Romani 5.14 - „este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină”. Hristos este numit în 1 Corinteni 15.45 „ultimul Adam”. Dar să notăm și contrastul care - aici, ca peste tot, într-un fel sau altul - este între tip și antetip: „primul Adam a fost făcut un suflet viu; ultimul Adam a fost făcut un Duh dătător de viață”. Aceeași paralelă se observă prin contrast în acest pasaj din Efeseni: „Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană”. Dumnezeu a fost Cel care a prezentat-o pe Eva lui Adam: Hristos este Cel care prezintă Biserica pentru Sine, ca rod al propriului Său sacrificiu.

Aici Hristos este privit ca repetând pe un plan mai înalt și mai contrastant istoria Genezei. Dar aceasta nu este totul: apostolul continuă, spunând: „Tot așa sunt datori și soții să-și iubească soțiile, ca pe trupurile lor. Cine își iubește soția, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul său, ci-l hrănește și-l îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica; pentru că noi suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Lui și din oasele Lui”. Aici se îmbină două lucruri care arată fiecare deosebit pe ce se întemeiază această grijă a Domnului. Suntem mădulare ale trupului Lui: mai apropiați de El cum nu poate fi altceva. Dar această apropiere este prin botezul cu Duhul și implică o lucrare apriorică, anticipativă, originară, care să ne pregătească pentru aceasta. Botezul Duhului creează *unitatea*; dar atunci cu cine Se poate uni El Însuși? Și acum vine răspunsul: „suntem din carnea Lui și din oasele Lui”.

Dar aceasta ne aduce din nou la tipul vechi-testamental; și după ce întreaga natură n-a putut să-i ofere un ajutor potrivit și după ce Dumnezeu, pentru a-i asigura unul, a făcut pe femeie din coasta lui, îl auzim pe Adam spunând: „Iată în sfârșit pe aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea”. Originea ei este în el, deși nu într-un mod natural, ci prin puterea divină. Și acum, din nou a fost produs printr-un act mai grandios al puterii divine, un popor ce și-a primit originea spirituală din ultimul Adam, din somnul lui de moarte, din Cel care nu este numai un Duh viu, ci și un „Duh dătător de viață”. Istoria pământească și-a găsit semnificația deplină.

Și în legătură cu aceasta urmează cuvintele - fie că vor fi fost ale lui Adam sau nu - pe care apostolul le citează la sfârșitul îndemnurilor sale: „de aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și cei doi vor fi un singur trup” (Efeseni 5.31). Argumentul și justificarea acestor uniri aparent străine se fundamentează pe potrivirea originară a femeii pentru bărbat, potrivire făcută de Însuși Dumnezeu ca punct de origine al întregii relații de familie. Această potrivire își păstrează astfel locul prioritar și aflat dincolo de toate celelalte.

Aici avem a face cu aplicația apostolului. El spune referitor la cele mai de sus: „Taina aceasta este mare; vorbesc despre Hristos și despre Biserica”.

Deci această taină este spirituală, în timp ce Dumnezeu Și-a manifestat interesul pentru el, scriindu-l în hieroglife naturale, imposibil de interpretat până când El nu găsește cu cale să ofere cheia. „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Corinteni 10.11).

Nu despre Mireasă dorim să vorbim acum, ci despre Mire; dar atât de mult implică unul pe celălalt, încât suntem obligați să urmăm cursul meditației de până acum. Repetarea tipului în Vechiul Testament, atât de frecventă încă de la începutul acestei cărți, dovedește deplin cât de drag este lui Hristos gândul acestei relații. Cu siguranță, nu vom abandona aceste lucruri datorită vreunei idei preconcepute că nu ar trebui tratate aici. Ele *se află* aici și vorbesc atât de clar de la sine, deși sunt numai imagini, așa încât nici o minte fără prejudecăți nu poate să nu le vadă.

Să ne referim la Rebeca: dacă Isaac este un tip al lui Hristos și în Geneza 22 este primit înapoi „ca înviat din morți” (Evrei 11.19), cum se face că, după ce mama lui, Sara, moare (Romani 9.5), Rebeca ia locul în cortul Sarei ca mireasă a moștenitorului înviat? Fiind deja rudenia lui, este chemată de un mesager special (cum și Biserica este chemată prin Duhul Sfânt) să străbată pustia în compania acestuia spre a-și întâlni încă nevăzutul Domn.

Să ne referim la Asnat; și Iosif este trădat de frații lui, „aruncat în închisoare și scos de acolo pentru a fi mântuitor al Egiptului, al lumii; și apoi trebuie să aibă o mireasă dintre neamuri, în timp ce frații lui îi sunt străini.

S-o privim pe Sefora („pasărea” - mireasa cerească); și, din nou, Moise este departe de frații lui și respins de ei când o găsește la fântână (ea fiind tot dintre neamuri) și se căsătorește cu ea.

Sunt oare aceste lucruri atât de potrivite în ele însele, atât de potrivite locului pe care îl ocupă în istorie, simple întâmplări cu caracter sporadic pe care, dacă dorim, le-am putea folosi ca ilustrări, dar care să nu se impună în mod serios ca intrând și în planul lui Dumnezeu? Cu siguranță că, dacă un plan poate fi recunoscut undeva fără necesitatea vreunei etichete, atunci îl putem recunoaște aici.

Acum nu este nici o contradicție față de toate acestea și nici nu poate fi, să găsim că sfinții Vechiului Testament căutau o cetate care are temelii; sau chiar să credem - așa cum eu de mult cred - că această cetate și Noul Ierusalim, Mireasa Mielului din Apocalipsa, sunt una și aceeași. Dar odată ce realizăm că „cetatea” - oricât s-ar identifica într-un anume sens cu locuitorii ei - este în fapt habitatul, nu locuitorii lui, dificultatea începe să se clarifice. Cetatea Mireasă poate cuprinde mai mult decât Mireasa. Tronul lui Dumnezeu și al Mielului se află în ea; iar Evrei 12 ne arată distinct „cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc”, a fi deosebită atât de „Biserica celor întâi născuți”, cât și de „duhurile celor drepti, făcuți desăvârșiți”. Numele celor douăsprezece seminții de pe porțile cetății și ale celor douăsprezece apostoli de pe temelia ei sunt considerate deopotrivă ca înfățișând caracterul israelit al cetății în sine; iar „rămășița” celor douăsprezece, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel (Matei 19.28), le arată pe acestea ca fiind „despărțite de Biserică”, trupul lui Hristos. Se afirmă chiar că „Mielul este titlul special al Domnului Isus în relația cu Israel și cu rămășița lui Israel”. Nu este de mirare că va trebui să descoperim și faptul că „Evangheliile sunt concluzia istoriei Vechiului Testament și nu începutul învățaturii Bisericii: desigur, cu excepția” - și cât de importantă este această excepție! - „măsurii în care Hristos crucificat este fundamentul tuturor binecuvântărilor”.

Faptul că „Dumnezeu le-a pregătit o cetate” (11.16) nu implică în mod necesar în cazul acesta subiectul față de care se amintesc aceste cuvinte; și putem adapta cuvintele autorului altfel decât ar admite. „Acest sfânt Ierusalim poate cuprinde” sfinții Vechiului Testament; dar nu este necesar ca din acest considerent să-l identificăm cu ei”.

Întorcându-ne acum de la toate acestea, ce binecuvântare este să medităm la caracterul de Mire al Domnului Isus! Trebuie să ne fie clar că exprimă bucuria dragostei Lui personale într-un fel în care „Capul Trupului” nu o poate face, deoarece este vorba de un lucru foarte diferit. O întreagă carte a Vechiului Testament ne-a fost dată pentru exprimarea acestei relații a Domnului Isus în primul rând față de Israel, dar care se poate aplica la cei aduși pe o poziție mai înaltă, cerească. Probabil că nu avem o carte a Noului Testament care să aibă acest caracter, după cum nu avem nici o carte a psalmilor în Noul Testament. Aceasta mai curând ar minimaliza relația, în loc s-o reprezinte în realitatea ei; și dacă n-ar fi cel puțin o carte prea vastă pentru a putea fi mănuită de oameni. Psalmii creștini își găsesc motivația laudei în toate celelalte cărți care au fost scrise. „Cântarea Cântărilor” trebuie să se înalțe mult peste ceea ce poate fi rostit și probabil că trebuie înșușită altfel decât ne-ar ajuta oricare dintre celelalte cărți asemănătoare.

Așa se face că în final putem spune atât de puțin despre semnificația caracterului de Mire pe care îl poartă Domnul. Vedem cum sunt luate toate relațiile de cea mai dulce apropiere dintre oameni pentru a ilustra aceste și mai minunate relații spirituale. Și Mirele și Mireasa, rămânând pururi în prospețimea dintâi a dimineții sabatice a începutului lor, vorbesc despre existența unuia

pentru celălalt, ca revelație a unei iubiri desăvârșite, așa cum învățăm pe măsură ce ne apropiem să-L întâlnim; iubire care din primul moment al prezenței Lui se va manifesta așa cum nu am cunoscut-o.

În momentul înfățișării înaintea lui Isaac, Rebeca s-a acoperit, punându-și un văl. Iar noi, în anticipația aceluia moment, nu putem face decât același lucru.